

PINNYEY SZILÁRD

Többszörös jubileumi és ünnepi hatás alatt – Tokár János igazgató atya megtisztelő felkérésére – írom meg életem történetét.

„Alma Materünk” 80 éves évfordulóján, 70. életémem ünnepi hónapjában, valamint a hetedik unokám születésének alkalmával hálás szívvel megrendült lelkülettel és rendkívüli szeretettel gondolok vissza az elmúlt hét évtizedre.

Emlékeim sokasága tolul elém, amelyekből a leglényegesebbeket kellene ismertté tennem. Nehéz vállalkozás...

1941 pünkösd hajnalán egy vidéki polgári család harmadik gyermekeként – az öt testvér közül – láttam meg a napvilágot a festői szépségű Tápiósáp községben.

1945-ben félárvaságra jutottam, illetve jutottunk testvéreimmel együtt. Édesapánk, Pinnyey Lajos községi főjegyző a kibontakozó kommunizmus ártatlan áldozatává vált többedmagával Gyömrőn.

Ezt követően anyai nagyapánk közepes nagyságú földbirtoka és mintagazdasága részben a háborús pusztítás, nagyobb rész pedig az törvénytelen erőszakos államosítás martalékává vált, minden vagyunk állami tulajdonba került. Nagyapánk 1947-es halálát követően özvegy édesanyánkra várt az öt gyermek ellátása, nevelése, oktatása, aki mindezt hősies helytállással felvállalta és végezte.

Családunkat a hatóságok a népi demokrácia ellenségének nyilvánították, minket, gyermekeket pedig az „X”-es származási kategóriába (osztályidegen) soroltak. Ezért az általános iskolát kiválóan elvégző öt gyermek egyike sem kerülhetett állami középiskolába, így aztán a még megmaradt egyházi gimnáziumok fogadtak be bennünket, ahol leérettségizhettünk.

Az én életpályámról a következő történet szól:

1955-ben szülőfalumban fejeztem be az általános iskola 8. osztályát. Felvételi jelentkezési lapot töltettek ki velem a közelben lévő nagykátai állami gimnáziumba, az irat azonban a községi kommunista vezetők által kézen-közön eltűnt. Ekkor fordult édesanyám segítségért az egyházhoz, és így nyertem felvételt a Szent Antal Ferences Gimnáziumba Esztergomba. A sikeres tanulmányok folytatása és a szeretetre alapozott jó közösségi szellem miatt az 1955-től 1959-ig tartó gimnáziumi és kollégiumi esztendőik azóta is nemes, szép emlékként élnek bennem.

Hálás lelkülettel gondolok az igazságosan szigorú prefektusunkra Csertő Jakab atyára, aki a „talentum elmélethez” kapcsolódó nevelési elveket vallotta. Ennek alapján mindannyiunkat egyéni képessége, tehetsége szerint minősített, és elvárásai alkalmazásával a maximális tudást hozta ki belőlünk.

Megkülönböztetett szeretettel emlékszem vissza osztályfőnökünkre, aki egyben történelem- és földrajztanárunk is volt, a mindig derűs kedvű, jóságos Huszár Jeromos atyára. Felejthetetlenek maradtak élénk gesztusokkal kísért lelkes magyarázatai, valamint a mosolygós szigorral megkövetelt számonkérései.

Az emelkedett szeretet hangján kell szólni nemes lelkületű Hajdu Antal igazgató atyánkról, aki aszkéta életvitelével, páratlan szorgalmával, kitartó törekvésével gimnáziumunk polihisztorja volt. Ha kellett matematikát, fizikát, hittant, latin és orosz nyelvet tanított.

Az írás terjedelmi korlátai miatt a többi tanárunkról, atyáinkról csak felsorolás jelleggel, de hasonlóan hálás szívvel és nagy szeretettel emlékszem vissza: a fegyelmezetten szigorú Lukács Istvánra, Mészáros Lajosra, a „mótoros” Hesz Ödönre, valamint ferences tanárainkra, a maximalista Gerencsér Sándorra, a komputeragyú Fodróczy Bédára, a röpdolgozatos Fűzes Zalánra, a humorral telített Kerlezsa Lőrincre, a hős lelkületű Somogyváry Hetényre, a csuklózató Csontos Oszkára és a katonásan szigorú Kékesi Tibor civil tornatanárunkra

Külön figyelemmel érdemes még szólni Tarcza Aurél atyáról, a harmadik osztályos gimnazisták – azóta már hagyománnyá vált – színdarabjának rendezőjéről. Emlékezetesek maradtak a színházlátogatások, valamint „Mimi néninél” a Knéziches lányokkal rendezett táncanfolyamok, a helyben megtartott farsangi bálók. További élményt jelentettek a kirándulások vaskapui menedékházhoz, a hazánk különböző tájegységeit megismertető egyhetes országos túrák.

A szép emlékeket lezáró gimnáziumi érettségi után a felsőfokú tanulmányok folytatásakor ismét számos akadályba ütköztem. Eredetileg jogász szerettem volna lenni, de kíméletlenül közölték velem, hogy egyházi gimnáziumból joghallgatónak nem vesznek fel senkit. Lejjebb adtam, főiskolára jelentkeztem, általános iskolai tanárképzésre, ahol hasonló elutasításban részesültem. Ezután pótfelvételiztem Esztergomban a Tanítóképző Főiskolára, itt ismét elutasítottak. A felvételi elbeszélgetésen ostoba kérdésekkel támadtak: Kötelező volt-e a hittanoktatáson és a miséken való részvétel? Volt-e politikai foglalkozás vagy közösségi óra? Volt-e KISZ (Kommunista Ifjúsági Szervezet)? Kinek az akaratából kerültem egyházi gimnáziumba? Hiszek-e Istenben és gyakorolom-e rendszeresen vallásomat? Hogy tudnám elképzelni szocialista pedagógusként helyemet a népi demokratikus társadalomban? stb. Válaszaimban nem tagadtam le semmit és senkit. Édesapám tragikus halálát is elmondtam, hogy ártatlanul gyilkolták meg a kommunisták.

A bizottsági elnök azt mondta, az itteni szereplésem alapján látszik, hogy becsületes ember vagyok, kár, hogy kedvezőtlen a származásom, és kár, hogy egyházi gimnáziumban végeztem. Majd hozzátette, az eredményről értesítenek, ami így szólt: helyhiány miatt sajnos nem áll módunkban felvételét biztosítani.

Következő évben az Agrártudományi Egyetemre jelentkeztem Gödöllőre, ahonnan a szokásos szövegű értesítést kaptam: helyhiány miatt nem nyert felvételt. Utána Mosonmagyaróvárra a Mezőgazdasági Akadémiára jelentkeztem, azonban ide sem kerülhettem be.

Harmadik évben ismét Gödöllőre jelentkeztem, ahol a 20 pontos maximális eredményt értem el, azonban két pont levonásban részesültem: egy pontot származásom, egy pontot pedig az egyházi gimnáziumi végzettségem miatt vettek el. Az értesítésben ez állt: helyhiány miatt sajnos nem nyert felvételt.

Ezután tovább dolgoztam az érettségi után megkezdett előadói munkakörömben – mivel 1958-ban családunk Vácra költözött – a váci járáshoz tartozó községi tanácsoknál. Aztán 1961 szeptemberében Gödöllőről értesítést kaptam, hogy a sikeres egyetemi felvételi vizsgám alapján az akkor induló felsőfokú mezőgazdasági technikumok valamelyikében folytathatom tanulmányaimat. Így szereztem nappali tagozatos képzésben felsőfokú oklevelet 1963-ban, aminek birtokában ismét jelentkeztem a gödöllői agráregyetemre, ahová fel is vettek, és ahol agrármérnöki diplomát kaptam. Ezt követően – közigazdasági szakirányú – vállalatgazdasági szakmérnöki oklevelet, valamint ezzel párhuzamosan mérlegképes könyvelői képesítést is szereztem.

Családi életem kezdeteként 1964-ben házasságra léptem a Knézich utcai katolikus gimnáziumban végzett – dunántúli származású – Kemény Máriával, és Fejér megyében letelepedve megkezdtük közös sorsunk alakítását.

Szakirányú végzettségemnek megfelelő munkaköröket töltöttem be a termelőszövetkezeti szektorban, ahol a ranglétra alsó fokától indulva a termelés első számú vezetői posztjáig dolgoztam felelős beosztásokban.

1985-ig éltünk Fejér megyében, ahol időközben három gyermekünk született, 1965-ben leányunk, 1969-ben és 1971-ben fiaink, akik mindhárman esztergomi diákok voltak. Lányunk a Tanítóképző Főiskola hallgatójaként szerzett pedagógusképesítést, két fiunk pedig a ferences gimnázium diákja volt az 1980-as években. Ilyen családi előzmények után

Esztergomhoz, a szép Duna menti városhoz és iskolánkhoz kötődő vonzalmunk megerősödött és ragaszkodásunk jeleként azóta is szívesen látogatunk kedves diákemlékeink színhelyére.

1985-ben a fővárosba történő letelepedésünket követően 1985-1990 között a Pest Megyei Gabonaforgalmi Vállalatnál osztályvezetőként dolgoztam. 1990-ben kerültem áthelyezéssel a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumba.

Feleségem is a végzettségének megfelelő különböző beosztású közgazdasági jellegű munkakörökben dolgozott – kivéve a gyermekek nevelésének időszakát – majd nyugállományba vonult. Szerető gondoskodással kiváló családayaként nevelte fel gyermekeinket. Jelenleg pedig jóságos nagymamaként segíti unokáinkat és továbbra is hűséges házastársam. A családban betöltött szeretetteljes és odaadó helytállásáért hála és köszönet illeti.

Időközben fiaink is megszerezték a felsőfokú képesítést, Szilárd állatorvosi oklevelet, Szabolcs pedig jogi diplomát szerzett.

Folytatva munkahelyi történetemet, a minisztériumban osztályvezető-helyettesként, majd osztályvezetőként dolgoztam. A főhatósági ranglétrán elértem a vezető főtanácsosi, valamint a közigazgatási szakmai tanácsadói címet. 2004 óta nyugdíjasként élek és különböző társadalmi pozíciókban igyekszem magam hasznosítani, és főfeladatomnak tekintem gyermekeim és hét unokám segítségét. Mindezek mellett a hobbimra is több időm jut, ahol a virágok és gazdasági haszonnövények termesztésével foglalkozom.

Kimagasló társadalmi feladatomnak tekintem az esztergomi ferences diákegyesületben elnökségi tagságomat, valamint ezen belül a budapesti és pest megyei régió ferences öregdiák tagozatának vezetői tisztségét. A diákegyesület tevékenységében az 1991-es megalakulásától kezdve részt veszek, és már 1996-ban megkaptam az önzetlen segítségért járó Temesvári Pelbárt-díjat, amely azóta is kitartást, biztatást ad a vállalt feladatok ellátásához, hogy segítséggel és szeretettel fordulhassak diáktársaim felé.

A budapesti székhellyel működő régióinkban a Ferenciek terén lévő templom melletti Szent Ferenc teremben minden hónap második vasárnapján – a három nyári hónap kivételével – rendszeres öregdiák-összejövetelt tartunk, ezeken neves előadók színvonalas előadásokat tartanak, gyakran közöttük van egy-egy diáktársunk is. Az előadásokon túl kötetlen beszélgetésekre is lehetőség nyílik.

Hét évtizedes élettapasztalatomat összegezve először is hálával tartozom teremtő Istenünknek gondviselő szeretetéért, egyéni és családi sorsunk kezdeti nehézségeit követő fokozatosan javuló, kedvező alakulásáért. Másodsorú köszönetemet fejezem ki azért, hogy gimnáziumi tanulmányaimat a szeretet légkörében folytathattam, ahol olyan életre szóló muníciót kaptam, amely családi és munkahelyi helytállásomat, morális tartásomat, társadalmi együttélési normáimat maximálisan és stabilan meghatározta.

Külön hálámat fejezem ki azoknak az oktatást és nevelést végző ferences atyáknak, akiknek a „PAX ET BONUM” jelszavunk szellemében a szeretetparancsra alapozott pedagógiai és nevelési értékei szinte vérünné váltak és megalapozták életpályánkon adottságaink érvényesülését.

Pinnyey Szilárd (1959/H)